

Ο ΔΟΥΣ ΤΟΥ ΠΑΠΕΝΧΑΪΜ

Ἀπὲρ ἐπιθεωρήσεως, ἀνέβησε δ κ. Ἀργυρόπουλος, ἐπὶ τῇ ἐνκαίριᾳ τῶν ἀποκοχῶν, τῇ βερο-
λινέζικῃ μουσικῇ φάρσᾳ, «Ὁ Δούξ τοῦ Παπεν-
χάιμ», ἓνα ἔργο ποῦ ἄρσσε πολὺ ἔξω, σὴν
Ἄγγλῃ μάλιστα ἔκαμε μιὰ προίλομίζη καρούρα,
ὕπο τὸν τίτλον «Τόνι». Φυσικὰ τὸ ἔργο αὐτὸ οὔτε
ὡς φάρσα (εἶναι τῶν Ἀρνολτ καὶ Μπῶλ) οὔτε ὡς
μουσικῇ (εἶναι τοῦ Οὐγκο Χίος) δικαιολογεῖ τῇ
φήμῃ του, δεδαμένον πῶς δὲν ξεχωρίζει ὑπὸ τὰ
ἄλλα ἔργα τῶν ἰδίων συγγραφέων, γὰρ γὰ μὴ μι-
λήσωμε πιά γιὰ τὴν συνῆτη, ποῦ, παρὰ τῇ δημο-
τικότητά του σὶ Βερολίνο, δὲν μοορεῖ γὰ συνα-
γωνωθῆ σὶ μουσικὸ ἐπίπεδο οὔτε αὐτὸν τὸν
Μπρόμμα ἀκόμα. Ὅμως ὁ λόγος ποῦ ἀρχαλοῦ-
μεθα σήμερα μὲ τὸ «Δούκα τοῦ Παπενχάιμ»
εἶναι ἄλλος:

Οἱ διαροὶ μας εἰσοβαροὶ, εἰ δραματικὸί μας δια-
σοι, ἀκολουθῶντας μιὰ παλαιὰ παράδοση, ἀνέβαζαν
πάντα κ' ἀνεβάζον ἀκόμα γιὰ τίς ὑποκριεῖ τίς
ἄροστες ἐπιθεωρήσεις τῶν διαφόρων Ἀναλάτων,
χωρεῖ καν, γιὰ τὴν ἐπιχείρηση αὐτή, ποῦ ἔχουν,
βέβαια, κάθε δικαίωμα γὰ κανόν, γὰ φείδων-
ται τοῦ γοήτρου ὠρισμένων ἡθοποιῶν, οἱ ὅποιοι,
ἀποῦ λίγες μέρες πρὶν ἐπαιζαν ἀρχαῖες τραγωδίες
καὶ σοξέπῆρια δράματα δὲν ἔπρεπε φυσικὰ γὰ
ἐμφανίζανται. Ἔτσιρ ἀπὸ λίγο ὡς ἀπλά νούμερα,
εἰ πράγματα ποῦ ἄλλοῦ ἀποκελὸν τὸ terrain
ἡθοποιῶν ὠρισμένης κατηγορίας, ἡθοποιῶν τῶν
varietés μ' ἄλλοι λόγια.

Μόνον ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς, λοιπὸν, δὲ

ἔχομε γὰ ποῦ με τίποτε γιὰ τὸν κ. Ἀργυρόπουλο,
ὁ ὅποιος εἶναι μάλιστα καὶ συγγραφεύων ἄξιος,
ποῦ ἀπὲρ μᾶς οἰασθήποτε ξετίποτης ἐπιθεω-
ρήσεως, πρᾶσιμος μιὰν διαρέττα, ἔστιω καὶ τοῦ
Χίος, γιὰ τὴν περίοδο αὐτῇ τῆς χειμωνιάτικης σοι-
ζόν. Καὶ ἀπὸ αὐτῆς τῆς ἀπόψεως καὶ μόνον πρέπει
γὰ τοῦ συγχωρήσῃ κανεῖς τὴν αὐθαίρετη παρεμ-
βολή σὶ β' πράξῃ τοῦ ἔργου μᾶς Τουρκάλας,
ποῦ χορεῖται τὸ χορὸ τῆς κοιλίας, πράγμα ποῦ
σ' ἄλλη περίληψη θάταν ἀπόχημα ἐντελη-
ματικό.

Ὁ κ. Ἀργυρόπουλος, ὅτι ἔπρεπε ὡς ἔγκον
Φύρι. Ἡ κ. Ἀργυροπούλου ἐπαιξε μὲ ποκὸ

ἐπιθεωρητικὸ βῆσι, πάριως ὄμως μ' ὄρεξη
καὶ ζωή. Ὁ κ. Ταβουλάρης, ἂν εἶχε φωνή,
θάταν μὲ τὴν ἀλήθεια ὁ ἐπιθεωρητικὸς Spiel-
τενορ, ποῦ λέγε οἱ Γερμανοί, τενόρος-ἡθοποιῶς
δηλαδὴ, αὐτὸς ποῦ τόσο λείπει ἀπὸ τὸ ἐλαφρὸ
μουσικὸ μας θέατρο, ποῦ ὅλοι σχεδὸν οἱ τενόροι
τὸν δὲν ἔχουν ἄλλο προσόν ἔξω ἀπὸ τὴν κάποια
φωνή τους. Ἡ δὲ Ἀσπριάνου δὲν ἐπαιξε μὲ σο
βῆσι ἔπρεπε. Ἡ φωνή τῆς μᾶς ἐξέλέωσε κάπως,
ἀλλὰ καὶ πάλι μόνον σὶς ἐπάνω νότες, γιὰτι γε-
ρικὰ εἶναι ἀνόμοιωγενῆς καὶ ἄριστη.

A. ΚΟΥΚ